

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2067/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Новица Митић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Милошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1296/18 од 15.11.2018. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1296/18 од 15.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану II бр 606/14 од 14.12.2017. године ставом првим изреке утврђено је да заоставштину сада пок. ВВ бивше из ... по основу стицања у брачној заједници са супругом пок. ГГ, бив. из ... чини $\frac{1}{2}$ идеална од новог стамбеног објекта ближе означеног тим ставом изреке пресуде, и да је тужилац по основу наслеђа иза смрти пок. ВВ сувласник у делу од $\frac{1}{6}$ идеалне, као и сукорисник земљишта које је неопходно потребно за употребу овог објекта, те да тај део имовине не улази у заоставштину сада пок. ГГ и у том делу је поништено и редуковано писмено завештање пред сведоцима од 12.04.2005. године и обавезан тужени да тужиоцу то право призна и у поступку физичке деобе уступи припадајући део у својину и државину на коришћење. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу преко досуђеног из става првог изреке, па до траженог утврђења по истом основу сувласништва тужиоца од $\frac{1}{2}$ идеалне објекта ближе описане тим ставом и у том делу поништаја и редукације писменог завештање пред сведоцима од 12.04.2005. године. Ставом трећим изреке, утврђено је да заоставштину сада пок. ВВ по основу стицања у брачној заједници са супругом пок. ГГ чини непокретна имовина и то $\frac{1}{2}$ идеална од једног стамбено-пословног објекта који се састоји од приземља, спратног дела и поткровља и једне гараже, ближе описаних изреком пресуде, те да је тужилац по основу наслеђа иза смрти пок. ВВ сувласник у делу од $\frac{1}{6}$ истих и сукорисник ванкњижног земљишта које је потребно за редовну употребу стамбеног објекта, да та имовина не улази у заоставштину сада пок. ГГ, као и да се у том делу редукује и поништава писмено завештање пред сведоцима од 12.04.2005. године и обавезује тужени да тужиоцу призна ово право и да му у поступку физичке деобе тај део уступи у својину и државину и на коришћење. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени

захтев у делу преко досуђеног ставом трећим изреке па до траженог утврђења да је тужилац по истом основу сувласник објекта ближе означених тим ставом изреке пресуде на основу наслеђа иза смрти пок. ВВ у делу од 1/6 идеалне, а у вредности од 2.126.716,86 динара и сукорисник ванкњижног земљишта ближе описаних у изреци, те да у односу на те непокретности имовина не улази у заоставштину пок. ГГ, да се редукује писмено завештање пред сведоцима од 12.04.2005. године за ту имовину и обавезе тужени да ово правно призна тужиоцу и у поступку физичке деобе му припадајући део уступи у својину и државину. Ставом петим изреке, утврђено је да је тужиоцу повређено право на нужни део заоставштине сада пок. оца у укупној вредности од 546.400,38 динара на имовини којом је располагао завештањем од 12.04.2005. године у корист туженог, ближе означеном тим ставом изреке, све од по 6/4, а у вредности од 7.299.671,50 динара и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 546.400,38 динара. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу преко досуђеног ставом петим изреке до траженог утврђења повреде нужног наследног дела тужиоца заоставштине његовог сада пок. оца укупне вредности имовине од 3.720.781,20 динара коју чини непокретна имовина ближе означена тим ставом изреке, те да је тужилац по том основу сувласник у делу од ¼ идеалне а у износу од 930.195,30 динара имовине ближе означене овим ставом изреке пресуде, те да та имовина не улази у заоставштину пок. ГГ и да ништи или редукује писмено завештање пред сведоцима за ту имовину и обавезе тужени да то право призна тужиоцу и да му у поступку физичке деобе уступи припадајући део у својину и државину као и да се утврди да је тужиоцу повређено право на нужни део заоставштине његовог оца пок. на имовину укупне вредности 12.760.319,20 динара, ближе означеном наведеним ставом изреке пресуде и да је тужилац сувласник у делу од ¼ идеалне а у износу од 3.190.079,80 динара непокретности ближе означеним изреком пресуде и да та имовина не улази у заоставштину сада пок. ГГ и да се ништи и редукује писмено завештање пред сведоцима оставиоца од 12.04.2005. године за описану имовину, те да се тужени обавезе да ово право призна тужиоцу у поступку физичке деобе и уступи припадајући део у својину и државину, одбијен је као неоснован. Ставом седмим изреке пресуде обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 96.925,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1296/18 од 15.11.2018. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, у ставу трећем, у ставу петом и у ставу седмом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 395. ЗПП.

Решењем РЗ 46/20 од 19.03.2020. године Апелациони суд у Нишу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу члана 395. ЗПП.

Према члану 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09 – у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, кад је по оцени Апелационог суда о

допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из члана 395. ЗПП произилази да Врховни касациони суд одлучује о изузетној ревизији само под условом да такво одлучивање предложи апелациони суд, након оцене допуштености ове ревизије из неког од наведених разлога.

У конкретном случају, решењем Апелационог суда у Нишу није предложено одлучивање о ревизији туженог као о изузетној ревизији, а вредност предмета спора од 100.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 30.12.2005.године (члан 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку - „Сл. гласник Републике Србије“, број 55/14), због чега је применом члана 404. раније важећег Закона о парничном поступку одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић